

videre at lade Spørgsmaalet staa aabent og først tage dette op til endelig Afgørelse, samtidig med at man i en senere Betænkning behandler forskellige Afgifts- og Beskatningsproblemer. I det af Kommissionen udarbejdede Lovudkast foreslaas det herefter indtil videre at bestemme Begrebet „stærkt Øl“ som „skattepligtigt Øl med Undtagelse af Øl af Skatteklasser II“.

Fra forskellig Side er der overfor Kommissionen rejst Spørgsmaal om *en Ændring af Bestemmelserne om Salg af tillavet Mad ud af Huset*. Ifølge den gældende Beværterlov er denne Virksomhed fri Næring, saaledes at den altsaa ogsaa kan udøves af Beværtere, der endvidere er berettiget til ud af Huset at sælge Brød og indenlandsk ikke stærkt Øl. Beværtere med Ret til Udsækning af stærke Drikke maa derhos ud af Huset sælge ogsaa indenlandsk stærkt Øl og indenlandsk Brændevin, naar Salget sker sammen med og som forholdsmæssigt Tilbehør til tillavet Mad.

Salg af tillavet Mad ud af Huset har indenfor de sidste Aar faaet en langt større Betydning, end man ved Beværterlovens Udarbejdelse kunde forudsætte. Der er nu intet usædvanligt i, at Familier faar leveret Mad udefra baade til daglig og ved festlige Lejligheder, og der er som Følge heraf opstaaet en Række Specialforretninger — de saakaldte »Dinéer transportable«-Virksomheder — der er baseret paa at efterkomme det Behov, der har vist sig paa det paagældende Omraade. Saadanne Virksomheder kan, som nævnt, naar de alene leverer tillavet Mad, drives uden Adkomst. Det samme er Tilfældet med Hensyn til Smørrebrødsforretninger og lign., for saa vidt Virksomheden ikke drives under saadanne Former fra Butik eller lign., at Adkomst i Henhold til Næringsloven udkræves.

Den Omstændighed, at »Dinéer transportable«-Forretninger kan drives som fri Næring, giver disse Virksomheder en begunstiget Stilling i Forhold til de almindelige Beværtere, idet »Dinéer transportable«-Forretninger kan løse Næringsadkomst paa Handelsnæring og derved faa Adgang til at levere Vin og udenlandsk Spirituosa sammen med den Mad, der sendes ud af Huset, medens Beværtere ikke har denne Adgang og normalt heller ikke kan opnaa den, idet de sædvanlig er afskaaret fra at erhverve Næringsadkomst paa Handelsnæring, jfr. den nugældende Beværterlovs § 11.

Medens Kommissionen maa være af den Opfattelse, at det fremdeles vil kunne undlades at kræve Næringsadkomst af Virksomheder, der i Henhold til fast Abonnement leverer tillavet Mad ud af Huset, idet saadanne Virksomheder sjældent drives under egentlig erhvervsmæssig Form, men alene som et Tilbehør til en Pensionatsvirksomhed, maa man derimod mene, at det næppe i Nutiden er naturligt, at maaske store og omfattende erhvervsmæssigt drevne »Dinéer transportable«-Forretninger kan drives uden Næringsadkomst. Man har derfor i Udkastet optaget en Bestemmelse om, at der til Drift af de nævnte Virksomheder udkræves Næringsbrev i Overensstemmelse med Næringslovgivningens almindelige Regler, medens saadant Salg af tillavede Madvarer ud af Huset, der finder Sted i Henhold til mindst for en Uge ad Gangen indgaaet Aftale om Levering af daglige Maaltider, som hidtil foreslaas betragtet som fri Næring.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Næringsbrev Forretninger, der driver Virksomhed med Forsendelse af tillavede Madvarer ud af Huset, herefter maa løse, bemærkes, at Kommissionen gaar ud fra, at der bliver Tale om Næringsbrev paa Haandværksnæring, jfr. herved Bestemmelserne i Næringslovens § 20 ff. Det forudsættes endvidere, at et saadant Næringsbrev ikke vil hjemle Virksomheden Adgang til Salg af stærke Drikke, og at det ej heller vil kunne forenes med Næringsbrev paa Handelsnæring, jfr. herved Bestemmelserne i Næringslovens § 3, 4. Stk.

Løvrigt bemærkes, at Kommissionen endvidere er gaaet ud fra, at Bestemmelserne i Lov om Lukketid for Butikker og Lagre m. v., jfr. Lovbekendtgørelse Nr. 204 af 20. Maj